

БОРБА®

Шуми Марица
Окървавена,
Плаче вдовица
Люто ранена.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Български чеда,
Цѣль свѣтъ ни гледа,
Хай къмъ победа
Славна да вървимъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Лъвътъ балкански
В'бой великански
С'орди душмански
Води ни крилатъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Млади и знойни
Въ вихритъ бойни,
Ний сме достойни
Лаври да беремъ.

Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

Ний сме народа
За честь, вобода,
За мила рода,
Който знай да мре.
Маршъ, маршъ,
С'генерала нашъ
В'бой да летимъ,
Врагъ да победимъ.

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1991

ИВАНЪ МИХЙЛОВЪ

† ПОЧИНА

ИВАНЪ МИХЙЛОВЪ

Щяниятъ неговъ животъ бѣ посвѣтенъ въ служба на българщината и въ борбата за свобода на поробенитѣ наши братя въ Македония. Въ тази борба той далѣ скъли жертви – като отмянение за неговата дейность бѣха най-жестоко убити неговия баща Михаилъ Гавриловъ и братъ Христо Гавриловъ.

Но духътъ на Михайловъ никога не бѣ сломенъ.

Роденъ 1896 въ крепостъта на българщината – Ципско Ново село, той отрасва всрѣдъ гигантитѣ на македонската борба Миша Развигоровъ, Тодоръ Александровъ и Сандо Малинковъ. Иванъ Михайловъ преживѣва ужаситѣ, които съпровождатъ турската "обезоружителна акция" отъ 1910 г., опиянението отъ юската свобода въ 1912 година.

Его какъ описва като ученикъ въ Солунската българска гимназия посрѣщането на българскитѣ войски въ града:

"На другия денъ стана истинско народно посрѣщане на частитѣ отъ седма Рилска дивизия... Не може да се опишатъ чувствата, които се изтръгваха отъ гърдитѣ на народа при първото ура..."

Но скоро настѣпва ново робство, подъ новъ поробителъ, идва и новъ пътъ въ живота на Михайловъ – той започва да работи

при Тодоръ Александровъ, става неговъ пръвъ помощникъ, а следъ убийството му и неговъ замѣстникъ.

Въ следващитѣ десетилѣтия, Иванъ Михайловъ като лидеръ на ВМРО продължава неотклонно борбата на поробенитѣ македонски българи за свобода и самоопредѣление. Въ тази борба се дадоха много жертви, но македонскиятъ въпросъ остана актуаленъ на въковната сцена и съдбата на мѣстното българско население не спираше да занимава общественостъта. Неговиятъ български духъ остана високъ и неоязвимъ – това стана напълно ясно при освобождението на Македония въ 1941 година, когато населението посрещаше българскитѣ войски съ неопикуема радостъ и ентузиазъмъ.

Заслугитѣ на Иванъ Михайловъ къмъ всекупната българщина сѣ неизмѣрими. Той показва какъ се служи неотдайно на една света кауза, използвайки всички сръдства, които сѣ на разположение. Въ тази насока, на първо мѣсто трѣбва да се изтъкне неговата писателска – публицистична дейность. Книгитѣ, които остави той ще продължатъ неговото дѣло въ въковетѣ. Въ "Спомени", Иванъ Михайловъ, съ неоспорими факти, документи, подробни описания представя борбитѣ на македонския народъ и неговата българска принадлежность "Споменитѣ" наредъ съ "Запискитѣ" на Захари Стояновъ и "Строители на съвременна България" отъ Симеонъ Радевъ сѣ настолнитѣ книги на българския народъ.

Дълбоко вѣрваме въ думите на Михайловъ: "Съ неотстъпна воля, съ чисто намѣрение и работа, ще може да се дочака и обрать въ положението. Само който е загубилъ духа си, той загубва всичко."

Тѣзи думи започватъ да се сбъдватъ.

Какво по-добро успокоение за неговата душа ?

Богъ да го прости !

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 40, брой 1

Книжка сто и шеста

Януарий 1991

"Да бждемъ, или да не бждемъ" ?

(ПО ПОВОДЪ ПРЕДСТОЯЩИТЪ ИЗБОРИ ВЪ БЪЛГАРИЯ ПРЕЗЪ МАЙ 1991 ГОДИНА.)

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Макаръ че следъ изборитъ станали въ България на 10 и 17 юний 1990 г. комуниститъ останаха на властъ, като се анализира какво е станало по време на изборитъ, какъ комуниститъ сж използвали властята която имаха, за да принудятъ хората въ малкитъ градове и селата, да гласувагъ за тѣхъ, че опозицията не обединяваше всички противокмунистически партии и групи, което значи загуба на гласове и че опозиционната пропаганда се ограничи предимно въ голѣмитъ градове, се вижда ясно, че изборитъ презъ юний 1990 г. бѣха една голѣма крачка напредъ къмъ отстраняването комуниститъ отъ властята и че перспективата за извоюване на победата е на лице.

Веднага следъ изборитъ, когато народътъ разбра какво се е случило и защо се е случило, една вълна на ентузиазъмъ за продължаване борбата противъ комунизма, залъ цѣлата страна.

Нѣколкоседмичната стачка на студентитъ отъ всички университети, която бѣше подкрепяна отъ цѣлия народъ, принуди комунистическия Председателъ на България, Петъръ Младеновъ, да подаде оставка. Комуниститъ, които имаха болшинство въ Народното събрание, избраха за Председателъ на страната д-ръ Желю Желевъ, водача на опозицията. Намѣренията бѣха не скрити - комуниститъ разчитаха, че това ще уталожитъ народното недоволство срещу тѣхъ. Тѣ останаха, обаче, разочаровани тѣй като опозицията отказа да влѣзе въ коалиционно

правителство съ тѣхъ и народното негодувание се засили. Комунистическото правителство неможа да се справи съ положението, лошото икономическо състояние се влаши още по-вече и удара дойде. Професионалниятъ Съюзъ "Подкрепа" обяви стачка и поведе всички други съюзи. Стачката парализира страната и постави правителството въ невъзможност да управлява и то капитулира. На 27 ноември 1990 г. Министъръ Председателътъ Андрей Лукановъ подаде оставка на цѣлото правителство. Председателътъ д-ръ Желю Желевъ обяви, че нови избори ще се проведатъ презъ май 1991 година.

Българскиятъ народъ спечели битката противъ комунистическото правителство, но войната противъ комунизма още не е спечелена.

Изборитъ, които ще станатъ презъ май 1991 г., за България и българския народъ, ще бждатъ избори "Да бждемъ, или да не бждемъ"!

Никой не бива да си прави илюзии, че комуниститъ сж готови, доброволно, да предадатъ властята. Пишепниятъ тия редове е живъ свидетелъ, когато, следъ 9 септември 1944 г., комуниститъ съ помощта на Съветската Червена Армия завзѣха управлението въ България, тѣ официално и публично заявиха и все още заявяватъ: "Ние съ кръвъ взѣхме властята и само съ кръвъ ще я дадемъ". Това не сж само думи, това е тѣхното твърдо становище. Малко преди да подаде оставка комунистическиятъ Министъръ

